

הלכות שבת פרק יב

א. המבעיר כל שהוא, חייב: והוא, שיהא צריך לאפר; אבל אם הבעיר דרך השחתה פטור, מפני שהוא מקלקל. והמבעיר גדישו של חברו, או השורף דירתו חייב, אף על פי שהוא משחית: מפני שפונתו להנקה משונאו, והרי נתקררה דעתו ושככה חמתו; ונעשה פקורע על מתו או בחמתו, שהוא חייב, וכחובל בחברו, בשעת מריבה שכל אלו מתקנים הן, אצל יצרן הרע. וכן המדליק את הנר, או את העצים, בין להתחמם, בין להאיר הרי זה חייב. המחמם את הפרזל כדי לצרפו במים הרי זה תולדת מבעיר, וחייב.

ב. המכבה כל שהוא, חייב. אחד המכבה את הנר, ואחד המכבה את הגחלת שלעץ. אבל המכבה גחלת שלמתכת, פטור: ואם נתכונן לצרף, חייב שכן לוטשי הפרזל עושים, מחמין את הפרזל עד שיעשה גחלת, ומכבין אותו במים, כדי לחסמו; וזה הוא לצרף שהעושה אותו חייב, והוא תולדת המכבה. ומתיר לכבות גחלת שלמתכת ברשות הרבים, כדי שלא יזקו בה רבים. הנותן שמן לתוך הנר הדלוק, חייב משום מבעיר; והמסתפק מן השמן שבנר, חייב משום מכבה.

ג. דלקה שנפלה בשבת המכבה אותה מפני אבוד המזון, חייב: שאין אבוד המזון דוחה שבת, אלא אבוד נפשות. לפיכך יצאו בני אדם, כדי שלא ימותו, ויניחו האש תלהט, ואפלו שורפת כל המדינה כלה.

ד. ומתיר לעשות מחצה בכל הכלים, בין מלאים בין ריקנים, כדי שלא תעבר הדלקה. אפלו כלי חרס חדשים מלאים מים עושין מהן מחצה, אף על פי שודאי מתבקעין ומכבים: שגורם כבוי, מתיר. וכופין קערה על גבי הנר, בשביל שלא תאחז בקורה.

ה. תבה שדה ומגדל שאחז בהן האור מביא עור גדי וכיוצא בו מדברים שאין האור מלהטת אותן, ופורסו על הקצה שעדין לא נשרף, כדי שלא תעבר לו האש.

ו. טלית שאחז בה האור, פושטה ומתכסה בה; ואם כבתה, כבתה. וכן ספר תורה שאחז בו האור, פושטו וקורא בו; ואם כבה, כבה. ונותן מים, מן הצד שעדין לא נתלית בו האור; ואם כבתה, כבתה. שכח נר דלוק על גבי הטבלה, נוער את הטבלה והוא נופל; ואם כבה, כבה: אבל אם הניחו מבערב אף על פי שכבה, אסור לטלטלו.

ז. נכרי שבא לכבות אין אומרים לו כבה ואל תכבה, מפני שאין שבייתו עלינו. אבל קטן שבא לכבות, אין שומעין לו והוא, שיהיה עושה על דעת אביו; אבל מדעת עצמו, אין בית דין מצוין עליו להפרישו. ובדלקה התירו לומר, כל המכבה אינו מפסיד.

ח. ההוצאה מרשות לרשות, מלאכה מאבות מלאכות היא. ואף על פי שדבר זה, עם כל גופי תורה, מפי משה, מסיני נאמרו הרי הוא אומר בתורה "איש ואשה אל-יעשו-עוד מלאכה, לתרומת הקדש; ויכלא העם, מהביא" (שמות לו,ו): הא למדת שההבאה, מלאכה קורא אותה. וכן למדו מפי

השמועה, שהמעביר ברשות הרבים מתחלת ארבע לסוף ארבע הרי הוא כמוציא מרשות לרשות, וחייב.

ז. אין המוציא מרשות לרשות חייב, עד שיוציא כשעור המועיל, מרשות היחיד לרשות הרבים, או מרשות הרבים לרשות היחיד; ויעקר מרשות זו, ויניח ברשות שניה. אבל אם עקר ולא הניח, או הניח ולא עקר, או שהוציא פחות מכשעור פטור. וכן המעביר מתחלת ארבע לסוף ארבע, ברשות הרבים אינו חייב עד שיעקר כשעור מצד זה, ויניחו בצד האחרת.

י. הזורק מרשות לרשות, או המושט הרי זה תולדת המוציא, וחייב. וכן הזורק או המושט, מתחלת ארבע לסוף ארבע הרי זה תולדת המוציא, וחייב. והזורק כל־אחר יד, פטור.

יא. המוציא מקצת החפץ, מרשות משתי רשויות אלו לרשות שניה פטור עד שיוציא את כל החפץ כלו, מרשות זו לרשות זו. קפה שהיא מלאה חפצים, אפלו מלאה חרדל, והוציא רבה מרשות זו לרשות זו פטור, עד שיוציא את כל הקפה. וכן כל הדומה לזה, שהפלי משים כל שיש בו כחפץ אחד. המוציא בין בימינו, בין בשמאלו, בין בתוך חיקו, או שיצא במעות צוררין לו בסדינו חייב, מפני שהוציא בדרך המוציאין. וכן המוציא על כתפו חייב, אף על פי שהמשאוי למעלה מעשרה ברשות הרבים: שכן היה משא בני קהת במשכן למעלה מעשרה, שנאמר "בכתף ישאו" (במדבר ז, ט); וכל המלאכות, ממשכן לומדין אותן.

יב. אבל המוציא לאחר ידו, בפיו, ובמרפקו, באזנו, ובשערו, ובכיס שתפור בבגדו ופי הכיס למטה, בין בגד ובגד, בפי בגדו, במנעלו, ובסנדלו פטור, שלא הוציא בדרך המוציאין.

יג. המוציא משאוי על ראשו אם היה משאוי כבד, כגון שק מלא או תבה ומגדל וכיוצא בהן, שהוא משים על ראשו, ותופס בידו חייב, שכן דרך המוציאין, ונמצא כמוציא על כתפו, או בידו. אבל אם לקח חפץ קל, כגון שהניח בגד או ספין או ספר על ראשו, והוציאו, והוא אינו אויז בידיו הרי זה פטור, שלא הוציא בדרך המוציאין: שאין דרך רב העולם להוציא החפצין מנחין על ראשיהם. המעביר חפץ מתחלת ארבע לסוף ארבע ברשות הרבים אף על פי שהעבירו למעלה מראשו, חייב.

יד. מתר לאדם לטלטל ברשות הרבים, בתוך ארבע אמות על ארבע אמות שהוא עומד בצדן; ויש לו לטלטל, בכל המרבע הזה. ובאמה שלו, מודדין לו; ואם היה ננס באבריו, נותנין לו ארבע אמות בבינונית שלכל אדם. ומפי הקבלה אמרו, שזה שנאמר בתורה "שבו איש תחתיו" (שמות טז, כט) שלא יטלטל חוץ למרבע זה; אלא במרבע זה, שהוא כמדת ארץ האדם כשיפשט ידיו ורגליו בו בלבד, יש לו לטלטל.

טו. היו שנים, מקצת ארבע אמות שלזה לתוך ארבע אמות שלזה מביאין ואוכלין באמצע, ובלבד שלא יוציא זה מתוך שלו לתוך שלחברו; ואם היו שלושה, והאמצעי מבלע בנתיים הוא מתר עמהן והן מתרין עמו, ושנים החיצונים אסורים זה עם זה.

טז. לפיכך מתר לאדם לעקר חפץ מרשות הרבים, ולתנו

לְחַבְרוּ שְׁעֻמוֹ בְּתוֹךְ אַרְבַּע אַמוֹת; וְכֵן חִבְרוּ לְחַבְרוֹ הָאֲחֵר שְׁבָעִדוֹ, אִפְלוּ הֵן מֵאָה: וְאָף עַל פִּי שֶׁהַחֲפֵץ הוֹלֵךְ כְּמֵה מִלִּין בְּשֶׁבֶת מִתֵּר, מִפְּנֵי שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶן לֹא טִלְטַל אֶלָּא בְּתוֹךְ אַרְבַּע אַמוֹת שְׁלוֹ.

יז. הוֹאִיל וַיֵּשׁ לוֹ לְאָדָם לְטִלְטֹל, בְּכָל הַמְּרַבֵּעַ שֶׁהוּא אַרְבַּע אַמוֹת עַל אַרְבַּע אַמוֹת, נִמְצָא מְטִלְטֵל בְּאֶרֶץ אֶלְכָסוֹנוֹ שֶׁלְמַרְבַּע זֶה, חֲמֵשׁ אַמוֹת וּשְׁלוֹשָׁה חֲמֵשִׁי אֲמָה. לְפִיכָךְ אֵין הַמַּעֲבִיר אוֹ הַזּוֹרֵק בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים חַיֵּב, עַד שִׁיעָבִיר חוּץ לְחֲמֵשׁ אַמוֹת וּשְׁלוֹשָׁה חֲמֵשִׁי אֲמָה. וְכָל מְקוֹם שֶׁאֲמָרְנוּ מִתְחַלֵּת אַרְבַּע לְסוֹף אַרְבַּע, אוֹ הַמַּעֲבִיר אַרְבַּע אַמוֹת חַיֵּב הוּא מִתְחַלֵּת הָאֶלְכָסוֹן שֶׁלְאַרְבַּע אַמוֹת, עַד סוֹפוֹ; וְאִם הַעֲבִיר פָּחוֹת מִזֶּה, פָּטוּר.

יח. נִמְצָא כָּאֵן, שְׁלוֹשׁ מִדּוֹת; כִּיצַד: הַעוֹקֵר חֲפֵץ מִרִּשּׁוֹת הָרַבִּים מִמְּקוֹם זֶה, וְהַנִּיחוֹ בְּמְקוֹם אֲחֵר בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים אִם הָיָה בֵּין שְׁנֵי הַמְּקוֹמוֹת עַד אַרְבַּע אַמוֹת, הָרִי זֶה מִתֵּר; הָיָה בֵּינֵיהֶן יֵתֵר מֵאַרְבַּע אַמוֹת וְעַדִּין הֵן בְּתוֹךְ חֲמֵשׁ אַמוֹת וּשְׁלוֹשָׁה חֲמֵשִׁי אֲמָה, פָּטוּר; הָיָה בֵּינֵיהֶן חֲמֵשׁ אַמוֹת וּשְׁלוֹשָׁה חֲמֵשִׁי אֲמָה בְּשׁוּוֹה הָרִי זֶה חַיֵּב, שֶׁהָרִי הַעֲבִיר הַחֲפֵץ חוּץ לְאֶלְכָסוֹנוֹ שֶׁלְמַרְבַּע.

הַלְבוֹת שֶׁבֶת פֶּרֶק יג

א. אֵין הַמוֹצִיא מִרִּשּׁוֹת לְרִשּׁוֹת אוֹ הַמַּעֲבִיר בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים חוּץ לְאַרְבַּע אַמוֹת, חַיֵּב עַד שִׁיעָקֵר מֵעַל גְּבִי מְקוֹם שִׁישׁ בּוֹ אַרְבָּעָה טַפָּחִים עַל אַרְבָּעָה טַפָּחִים אוֹ יֵתֵר, וַיִּנָּיֵחַ עַל גְּבִי מְקוֹם שִׁישׁ בּוֹ אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה.

ב. יָדוּ שֶׁלְאָדָם, חֲשׁוּבָה לוֹ כְּאַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה; לְפִיכָךְ אִם עָקֵר הַחֲפֵץ מִיַּד אָדָם הָעוֹמֵד בְּרִשּׁוֹת זֶה, וְהַנִּיחוֹ בְּיַד אָדָם אֲחֵר הָעוֹמֵד בְּרִשּׁוֹת שְׁנִיָּה חַיֵּב. וְכֵן אִם הָיָה עוֹמֵד בְּאַחַת מִשְׁתֵּי רִשּׁוֹת אֵלוֹ, וּפָשַׁט יָדוֹ לְרִשּׁוֹת שְׁנִיָּה וְעָקֵר הַחֲפֵץ מִמֶּנָּה, אוֹ מִיַּד אָדָם הָעוֹמֵד בָּהּ, וְהַחֲזִיר יָדוֹ אֵלָיו חַיֵּב: וְאָף עַל פִּי שֶׁלֹּא הֵנִיחַ הַחֲפֵץ בְּמְקוֹם שֶׁהוּא עוֹמֵד בּוֹ, הוֹאִיל וְהוּא בְּיָדוֹ, הָרִי הוּא כְּמִנְחָה בְּאֶרֶץ.

ג. הָיָה אוֹכֵל וְיוֹצֵא מִרִּשּׁוֹת לְרִשּׁוֹת, וְחָשַׁב לְהוֹצִיא הָאֶכָל שְׁבָפִיו מִרִּשּׁוֹת לְרִשּׁוֹת חַיֵּב: מִפְּנֵי שֶׁמִּחֲשַׁבְתּוֹ מְשִׁימָה פִּיו מְקוֹם, אָף עַל פִּי שֶׁלֹּא הוֹצִיא כְּדֶרֶךְ הַמוֹצִיאִין. וְכֵן מִי שֶׁהָיָה עוֹמֵד בְּאַחַת מִשְׁתֵּי רִשּׁוֹת אֵלוֹ, וְהִשְׁתִּין מִים אוֹ רָקַק בְּרִשּׁוֹת שְׁנִיָּה חַיֵּב: שֶׁהָרִי עָקֵר מִרִּשּׁוֹת, וְהֵנִיחַ בְּרִשּׁוֹת שְׁנִיָּה, וּמִחֲשַׁבְתּוֹ עוֹשֶׂה אוֹתוֹ, כְּאֵלוֹ עָקֵר מֵעַל גְּבִי מְקוֹם. הָיָה עוֹמֵד בְּרִשּׁוֹת זֶה, וּפִי אֲמָה בְּרִשּׁוֹת שְׁנִיָּה, וְהִשְׁתִּין בָּהּ פָּטוּר.

ד. הָיָה עוֹמֵד בְּאַחַת מִשְׁתֵּי רִשּׁוֹת, וּפָשַׁט יָדוֹ לְרִשּׁוֹת שְׁנִיָּה, וְנָטַל מִשָּׁם מִים מֵעַל גְּבִי גִמָּה מְלֵאָה מִים, וְהוֹצִיאָן חַיֵּב: שֶׁהַמִּים כָּלָן, כְּאֵלוֹ הֵן מִנְחִין עַל הָאֶרֶץ. אֲבָל אִם הָיָה כָּלִי צָף עַל גְּבִי הַמִּים, וּפְרוֹת עַל גְּבִי הַכָּלִי, וּפָשַׁט יָדוֹ וְלָקַח מִן הַפְּרוֹת, וְהוֹצִיא פָּטוּר: שֶׁהָרִי לֹא נָחוּ הַפְּרוֹת עַל גְּבִי הָאֶרֶץ, וְנִמְצָא שֶׁלֹּא עָקֵר מֵעַל גְּבִי מְקוֹם אַרְבָּעָה. וְאֵין צָרִיךְ לוֹמַר, אִם הָיוּ

הַפְּרוֹת צָפִין עַל פְּנֵי הַמַּיִם, וְהוֹצִיאָם שֶׁהוּא פָּטוּר. וְכֵן אִם הָיָה שָׁמֶן עַל גְּבִי הַמַּיִם, וְקָלַט מִן הַשָּׁמֶן, וְהוֹצִיאוֹ פָּטוּר.

ה. כָּבֵד אֶמְרֵנוּ, שְׂאִין הַמוֹצִיא מִרְשוּת לְרְשוּת חַיִּב, עַד שִׁיעָקֵר, וַיִּנִּיחַ; אֲבָל אִם עָקֵר וְלֹא הִנִּיחַ, אוֹ הִנִּיחַ וְלֹא עָקֵר פָּטוּר. לְפִיכָּךְ מִי שֶׁהָיָה עוֹמֵד בְּאַחַת מִשְׁתֵּי רְשִׁיּוֹת, וּפָשַׁט יָדוֹ לְרְשוּת שְׁנִיָּה וַחֲפֵץ בִּידוֹ, וְנָטַל אַחֵר מִמֶּנּוּ; אוֹ שָׁנַתָּן אַחֵר לְיָדוֹ חֲפֵץ, וְהַחֲזִיר יָדוֹ אֵלָיו: שְׁנֵיהֶם פָּטוּרִים מִפְּנֵי שְׁזָה עָקֵר, וְזֶה הִנִּיחַ.

ו. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשֶׁהִיתָה יָדוֹ לְמַעֲלָה מְשֻׁלוּשָׁה; אֲבָל אִם הָיְתָה יָדוֹ בְּתוֹךְ שְׁלוֹשָׁה סְמוּךְ לְאַרְץ הָרִי זֶה כְּמִי שֶׁהִנִּיחַ בְּאַרְץ, וְחַיִּב.

ז. הָיָה עוֹמֵד בְּאַחַת מִשְׁתֵּי רְשִׁיּוֹת אֵלּוּ, וּפָשַׁט חֲבֵרוֹ יָדוֹ מִרְשוּת שְׁנִיָּה, וְנָטַל חֲפֵץ מִיָּד זֶה הָעוֹמֵד בְּרְשוּת זֶה, וְהַכְּנִיסוֹ אֶצְלוֹ; אוֹ שֶׁהוֹצִיא חֲפֵץ מֵאֶצְלוֹ, וְהִנִּיחוֹ בְּיַד זֶה הָעוֹמֵד: זֶה הָעוֹמֵד לֹא עָשָׂה כָּלוּם שֶׁהָרִי חֲבֵרוֹ נָתַן בִּידוֹ, אוֹ נָטַל מִיָּדוֹ; וְחֲבֵרוֹ חַיִּב שֶׁהָרִי עָקֵר, וְהִנִּיחַ.

ח. הָיָה עוֹמֵד בְּאַחַת מִשְׁתֵּי רְשִׁיּוֹת אֵלּוּ, וְנָתַן חֲבֵרוֹ חֲפֵץ בִּידוֹ אוֹ עַל גְּבִיו, וַיֵּצֵא בְּאוֹתוֹ הַחֲפֵץ לְרְשוּת שְׁנִיָּה, וְעָמַד שָׁם חַיִּב: מִפְּנֵי שֶׁעֲקִירַת גּוּפוֹ בַּחֲפֵץ שֶׁעָלָיו, כַּעֲקִירַת הַחֲפֵץ מֵאוֹתָהּ רְשוּת; וְעָמִידָתוֹ בְּאוֹתוֹ הַחֲפֵץ, כִּהֲנַחַת הַחֲפֵץ בְּקִרְקַע שֶׁעָמַד בָּהּ.

ט. לְפִיכָּךְ אִם יָצָא בַּחֲפֵץ שֶׁבִּידוֹ, אוֹ עַל גְּבִיו, וְלֹא עָמַד בְּרְשוּת שְׁנִיָּה, אֲלֹא חָזַר וְנִכְנַס וְהוּא בִּידוֹ אֶפְלוֹ יָצָא וְנִכְנַס כָּל הַיּוֹם כָּלוּ, עַד שִׁיעָצָה הַיּוֹם פָּטוּר: לְפִי שֶׁעָקֵר, וְלֹא הִנִּיחַ. וְאֶפְלוֹ עָמַד לְתַקֵּן הַמִּשְׁאוּי עָלָיו, עַדִּין פָּטוּר הוּא עַד שִׁיעָמַד לָנוּחַ.

י. וְכֵן מִי שֶׁהִיתָה חֲבֻלָּתוֹ עַל כְּתָפוֹ רֵץ בָּהּ אֶפְלוֹ כָּל הַיּוֹם כָּלוּ, וְאִינוּ חַיִּב עַד שִׁיעָמַד: וְהוּא, שִׁיחִיָּה רֵץ בָּהּ; אֲבָל אִם הָלַךְ מְעֻט מְעֻט הָרִי זֶה כַּעֲוָקֵר וּמִנִּיחַ, וְאָסוּר. לְפִיכָּךְ מִי שֶׁקָּדַשׁ עָלָיו הַיּוֹם, וְחֲבֻלָּתוֹ עַל כְּתָפוֹ רֵץ בָּהּ עַד שִׁיגִיעַ לְבֵיתוֹ, וְזוֹרְקָה שֵׁם כְּלֹא אַחֵר יָד.

יא. עָקֵר חֲפֵץ מִרְשוּת הָרַבִּים, וְהָלַךְ בּוֹ פָּחוֹת מֵאַרְבַּע אַמּוֹת וְעָמַד, וְחָזַר וְהָלַךְ פָּחוֹת מֵאַרְבַּע אַמּוֹת וְעָמַד אֶפְלוֹ כָּל הַיּוֹם כָּלוּ מִתֵּר. בְּמָה דְּבָרִים אֲמוּרִים, בְּשִׁיעָמַד לָנוּחַ; אֲבָל אִם עָמַד לְתַקֵּן מִשְׁאוֹ, הָרִי זֶה כִּמְהֵלֶכֶת, וְכִשִּׁיעָמַד חוּץ לְאַרְבַּע הָאֻמּוֹת, חַיִּב: וְהוּא שִׁיעָמַד חוּץ לְאַרְבַּע אַמּוֹת, לָנוּחַ; אֲבָל אִם יַעֲמֵד לְתַקֵּן מִשְׁאוֹ, עַדִּין הוּא כִּמְהֵלֶכֶת, וְאִינוּ חַיִּב, עַד שִׁיעָמַד לָנוּחַ חוּץ לְאַרְבַּע הָאֻמּוֹת.

יב. הָיָה קָנָה אוֹ רֵמַח וְכִיּוֹצֵא בּוֹ מִנַּח עַל הָאָרֶץ, וְהִגְבִּיָּה הַקָּצָה הָאֶחָד וְהָיָה הַקָּצָה הַשֵּׁנִי מִנַּח בְּאַרְץ וְהִשְׁלִיכוֹ לְפָנָיו, וְחָזַר וְהִגְבִּיָּה הַקָּצָה שֶׁהָיָה מִנַּח וְהִשְׁלִיכוֹ לְפָנָיו עַל דֶּרֶךְ זֶה, עַד שֶׁהִעֲבִיר הַחֲפֵץ כְּמָה מִלִּין פָּטוּר: לְפִי שֶׁלֹּא עָקֵר הַחֲפֵץ כָּלוּ, מֵעַל גְּבִי הָאָרֶץ. וְאִם מִשֵּׁן הַחֲפֵץ, וְגִרְרוֹ עַל הָאָרֶץ מִתְחַלֵּל אַרְבַּע לְסוּף אַרְבַּע חַיִּב: שֶׁהִמְגִּלְגַּל, עוֹקֵר הוּא.

יג. עָקֵר חֲפֵץ מְזוּיָת זֶה לְהִנִּיחוֹ בְּזוּיָת אַחֶרֶת, שֶׁנִּמְצְאָת זֶה הָעֲקִירָה עֲקִירָה הַמִּתְרַת, וְנִמְלָךְ בְּדֶרֶךְ, וְהוֹצִיאוֹ לְרְשוּת שְׁנִיָּה פָּטוּר: מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיְתָה עֲקִירָה רִאשׁוֹנָה לְכָךְ; וְנִמְצְאָת כָּאֵן הִנַּחָה, בְּלֹא עֲקִירָה. וְכֵן הָעוֹקֵר חֲפֵץ וְהִנִּיחוֹ עַל חֲבֵרוֹ כִּשְׁהוּא

מהלך, ובעת שירצה חברו לעמד, נוטלו מעל גבי חברו הרי זה פטור: שהרי יש כאן עקירה, בלא הנחה.

יד. הזורק חפץ מרשות לרשות, או מתחלת ארבע לסוף ארבע ברשות הרבים, וקדם שינוח קלטו אחר בידו, או קלטו כלב, או נשרף פטור: מפני שאין זו, הנחה שנתפון לה. לפיכך אם נתפון בשעת זריקה לכך, חייב.

טו. הזורק חפץ מרשות לרשות, והיה קשור בחבל ואגודו בידו אם יכול למשך החפץ אצלו, פטור: שהרי אין כאן הנחה גמורה, ונמצא כמי שעקר ולא הניח.

טז. הזורק, ונחה בתוך ידו של חברו אם עמד חברו במקומו, וקבלה הזורק חייב, שהרי עקר והניח; ואם נעקר חברו ממקומו, וקבלה פטור. זרק, ורץ הזורק עצמו אחר החפץ, וקבלו בידו ברשות אחרת, או חוץ לארבע אמות פטור: כאלו נעקר אחר, וקבלו שאין ההנחה הגמורה, אלא שינוח החפץ, במקום שהיה לו לנח, בשעת עקירה.

יז. הזורק מרשות היחיד לרשות היחיד, ורשות הרבים באמצע אף על פי שעבר החפץ באויר רשות הרבים, פטור: והוא, שיעבר למעלה משלושה; אבל אם עבר בפחות משלושה סמוך לארץ, ונח על גבי משהו אף על פי שנעקר או נתגלגל, ויצא החפץ לרשות היחיד האחרת הרי הוא כמי שנשאר עומד ברשות הרבים, ולפיכך חייב.

יח. וכן הזורק מרשות הרבים לרשות הרבים, ורשות היחיד באמצע פטור; ואם עבר החפץ בפחות משלושה סמוך לארץ, ונח על גבי משהו אף על פי שחזר ונתגלגל, ויצא לרשות הרבים השניה הרי הוא כמי שנשאר עומד ברשות היחיד, ולפיכך חייב.

יט. המעביר ארבע אמות, ברשות הרבים זו עם רשות הרבים השניה חייב: מפני שארבע אמות בשתי רשות הרבים מצטרפים, מפני שלא נח החפץ ברשות שביניהן.

כ. המושיט מרשות היחיד לרשות היחיד, ורשות הרבים באמצע חייב, ואפלו הושיט למעלה מאויר רשות הרבים: שכן היתה עבודת הלויים במשכן, מושיטין את הקרשים מעגלה לעגלה ורשות הרבים בין שתי העגלות, וכל עגלה ועגלה רשות היחיד היא.

כא. במה דברים אמורים, בשהיו שתי רשות היחיד בארץ רשות הרבים, כמו שהעגלות מהלכות ברשות הרבים, זו אחר זו; אבל אם היו שתי הרשות בשני צדי רשות הרבים אף המושיט מרשות היחיד זו לרשות היחיד שפנגדה, פטור.

כב. שכח ופשט ידו והיא מלאה פרות, והוציאה מחצר זו להכניסה לחצר שבצדה, ונזכר קדם שיכניס, והרי ידו תלויה באויר רשות הרבים מתר להחזירה אליו, לחצרו; אבל להכניסה לאותה חצר שניה, אסור, כדי שלא יעשה מחשבתו, שחשב בשעת שגגה. ואם הוציא ידו במזיד, הרי זה אסור להחזירה אצלו; אלא קנסו אותו, שתהא ידו תלויה עד שתחשך.

כג. המתפון לזרק שמונה אמות ברשות הרבים, ונח החפץ בסוף ארבע חייב: שהרי נעשה שיעור המלאכה, ונעשת

מחשבתו שהדבר ידוע שאין זה החפץ מגיע לסוף שמונה, עד שיעבר על כל מקום ומקום מכל השמונה. אבל אם נתפון לזרק ארבע, ונח החפץ בסוף שמונה פטור: לפי שנח במקום שלא חשב שתעבר בו, וכל שפן שתנוח; לפיכך אם חשב בעת זריקה, שינוח החפץ בכל מקום שירצה חיב.

כד. זרק לתוך ארבע אמות, ונתגלגל חוץ לארבע אמות פטור. זרק חוץ לארבע אמות, ונתגלגל לתוך ארבע אמות אם נח על גבי משהו חוץ לארבע אמות ואחר כך נתגלגל ונכנס, חיב; ואם לא נח כלל, הרי זה פטור.

הלכות שבת פרק יד

א. איזו היא רשות הרבים מדברות ויערים ושדות, ודרכים המפלשין להן: ובלבד שיהיה רחב הדרך שש עשרה אמה, ולא תהיה עליו תקרה. ואי זו היא רשות היחיד תל שגבוה עשרה טפחים, ורחב ארבעה טפחים על ארבעה טפחים או יתר על כן; וכן חריץ שהוא עמוק עשרה, ורחב ארבעה על ארבעה או יתר על כן; וכן מקום שהוא מקף ארבע מחצות, גבהן עשרה וביניהן ארבעה על ארבעה או יתר על כן, אפלו יש בה כמה מילין, אם הקף לדירה כגון מדינה המקפת חומה שדלתותיה ננעלות בלילה; ומבואות שיש להן שלושה כותלים, ולחי ברוח רביעית; וכן חצר ודיר וסתר, שהקפו לדירה: כלן, רשות היחיד גמורה הן.

ב. אפלו כלים, כגון ספינה או מגדל שלעץ וכורת וכיוצא בהן אם יש בהן ארבעה על ארבעה בגבה עשרה, או יתר על זה הרי הן רשות היחיד גמורה.

ג. עבי הכותלים שלרשות היחיד, כרשות היחיד לאחרים עושה מחצה, לעצמו לא כל שפן. אויר רשות היחיד, כרשות היחיד; ורשות היחיד, אוירה כרשות היחיד עד לרקיע. אבל אויר רשות הרבים אינו כרשות הרבים, אלא עד עשרה טפחים; ולמעלה מעשרה באויר רשות הרבים, מקום פטור הוא.

ד. [תחילת א] ארבע רשיות לשבת רשות היחיד, ורשות הרבים, וכרמלית, ומקום פטור. איזו היא כרמלית תל שיש בו ארבעה על ארבעה או יתר על כן, וגבהו משלושה ועד עשרה, שהכרמלית אינה תופסת אלא עד עשרה, ואין רחבה פחות מארבעה על ארבעה; וכן חריץ שיש בו ארבעה על ארבעה או יתר על כן, ועמוק משלושה עד עשרה; וכן מקום שהקף בארבע מחצות, גבהן משלושה ועד עשרה וביניהן ארבעה על ארבעה או יתר על כן; וכן קרן זווית הסמוכה לרשות הרבים, והוא המקום שמקף שלוש מחצות, והרוח הרביעית רשות הרבים, כגון מבוי שאין לו לחי או קורה ברוח רביעית; וכן הימים והבקעה, בין בימות החמה בין בימות הגשמים: כל אלו, כרמלית הן.

ה. אויר הכרמלית, הרי הוא ככרמלית עד עשרה טפחים; ולמעלה מעשרה באויר הכרמלית, הרי הוא מקום פטור. לפיכך מעל פני המים שבימים ושבתהרות, עד עשרה טפחים

בְּאוֹר כְּרַמְלִית; וּלְמַעַל מַעֲשֶׂרָה, מְקוֹם פֶּטוֹר. אֲבָל כָּל הָעֵמֶק הַמֵּלֵא מִיָּם, הָרִי הוּא כְּקֶרֶקַע עֲבָה. בּוֹר שֶׁכְּרַמְלִית הָרִי הוּא כְּכַרְמְלִית, אִפְלו עֲמוּק מֵאָה אָמָה וְרַחֵב מֵאָה אָמָה.

ו. רְשׁוֹת הָרָבִים שֶׁהִיָּתָה עָלֶיהָ תִּקְרָה, אוֹ שְׂאִין בְּרַחֲבָה שֶׁ עֲשָׂרָה אָמָה הָרִי הִיא כְּכַרְמְלִית. אֲצֻטָּבָה שְׂבִין הָעֲמוּדִים הָעוֹמְדִים בְּרְשׁוֹת הָרָבִים, הָרִי הִיא כְּכַרְמְלִית; וְצִדֵּי רְשׁוֹת הָרָבִים, כְּכַרְמְלִית. אֲבָל בֵּין הָעֲמוּדִים הוֹאִיל וְרָבִים דּוֹרְסִין בִּינֵיהֶן, הָרִי הֵן רְשׁוֹת הָרָבִים.

ז. אֵיזָה הוּא מְקוֹם פֶּטוֹר מְקוֹם שִׁישׁ בּוֹ פָּחוֹת מֵאַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה, וְגִבְהוֹ שְׁלוֹשָׁה עַד לָרֶקִיעַ: שְׁכָל פָּחוֹת מִשְׁלוֹשָׁה, הָרִי הוּא כְּאַרְץ. אִפְלו קוֹצִים וּבִרְקָנִים, אוֹ גִּלְלִים בְּרְשׁוֹת הָרָבִים, גִּבְהֵן שְׁלוֹשָׁה, וְאִין בָּהֶן אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה הָרִי הֵן מְקוֹם פֶּטוֹר. וְכֵן חֲרִיץ שְׂאִין בּוֹ אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה, וְעִמְקוֹ מִשְׁלוֹשָׁה עַד הַתְּהוֹם, וְכֵן מְקוֹם הַמֶּקֶף שְׂאִין בּוֹ אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה, אִפְלו הִיָּה אֲרָכּוֹ אֶלֶף מִיל, וְרַחְבּוֹ אַרְבָּעָה פָּחוֹת שְׁעוֹרָה, וְגִבְהוֹ מִשְׁלוֹשָׁה וּמַעַלָּה הָרִי זֶה מְקוֹם פֶּטוֹר. וְכֵן אוֹר רְשׁוֹת הָרָבִים אוֹ אוֹר כְּרַמְלִית, לְמַעַל מַעֲשֶׂרָה הָרִי הוּא מְקוֹם פֶּטוֹר.

ח. מְקוֹם שִׁישׁ בְּגִבְהוֹ תִּשְׁעָה טַפְחִים מְצַמְצָמוֹת, לֹא פָּחוֹת וְלֹא יֵתֵר, בְּרְשׁוֹת הָרָבִים הָרִי הוּא כְּרְשׁוֹת הָרָבִים: וְאִין מִשְׁגִּיחִין עַל מִדַּת אֲרָכּוֹ וּמִדַּת רַחְבּוֹ, בֵּין רַחֵב בֵּין קָצֵר מִפְּנֵי שְׂרָבִים מְכַתְּפִין עָלָיו. אֲבָל אִם הִיָּה יֵתֵר עַל תִּשְׁעָה, אוֹ פָּחוֹת אִם הִיָּה בּוֹ אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה אוֹ יֵתֵר, הָרִי הוּא כְּרַמְלִית; וְאִם אִין בּוֹ אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה, הָרִי הוּא מְקוֹם פֶּטוֹר. גַּג הַסְּמוּךְ לְרְשׁוֹת הָרָבִים, בְּתוֹךְ עֲשָׂרָה טַפְחִים הוֹאִיל וְרָבִים מְכַתְּפִין עָלָיו, אֲסוּר לְטַלֵּטל בָּגַג, עַד שִׁיעֲשֶׂה לוֹ סֵלִם קְבוּעַ לְהַתִּירוֹ.

ט. עֲמוּד בְּרְשׁוֹת הָרָבִים, גְּבוּהָ עֲשָׂרָה וְרַחֵב אַרְבָּעָה הָרִי זֶה רְשׁוֹת הַיָּחִיד. נֶעֶץ בְּגִבְהוֹ יֵתֵד כָּל שְׁהוּא, אִפְלו אֵינָה גְּבוּהָה שְׁלוֹשָׁה הוֹאִיל וְרֹאשׁוֹ לְתַלּוֹת בִּיתֵד וּלְהַשְׁתַּמֵּשׁ בּוֹ, הָרִי זֶה מִמַּעַט וְנִנְעָשָׂה כְּרַמְלִית, וְאִין מוֹדֵדִין לוֹ, אֲלֹא מִן הַיֵּתֵד וּלְמַעַלָּה: וְאִפְלו מִלְּאָהוּ כָּלוּ יִתְדוֹת, הָרִי זֶה נִתְמַעַט גְּבָהוּ, שֶׁהָרִי תוֹלִין בְּאוֹתָן הַיִּתְדוֹת, וּמִשְׁתַּמְשִׁים בָּהֶן.

י. חוֹרֵי רְשׁוֹת הַיָּחִיד, הָרִי הֵן כְּרְשׁוֹת הַיָּחִיד; אֲבָל חוֹרֵי רְשׁוֹת הָרָבִים אֵינָם כְּרְשׁוֹת הָרָבִים, אֲלֹא הָרִי הֵן כְּפִי מִדַּתָּן. כִּיצַד: חוֹר בְּצַד רְשׁוֹת הָרָבִים אִם יֵשׁ בּוֹ אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה וְגִבְהוֹה עֲשָׂרָה, הָרִי זֶה רְשׁוֹת הַיָּחִיד; וְאִם אִין גְּבוּהָ עֲשָׂרָה, הָרִי זֶה כְּרַמְלִית. וְאִם אִין בּוֹ אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה, הָרִי זֶה מְקוֹם פֶּטוֹר: וְהוּא, שֶׁגְּבוּהָ שְׁלוֹשָׁה שְׁכָל פָּחוֹת מִשְׁלוֹשָׁה, הָרִי הוּא כְּאַרְץ.

יא. רְשׁוֹת הַיָּחִיד וּמְקוֹם פֶּטוֹר, מִתֵּר לְטַלֵּטל בְּכָלֵן אִפְלו הִיָּה אֲרָךְ כָּל אַחַת מִשְׁתִּיחֵן כַּמָּה מִילִין, מִטַּלֵּטל בְּכָלָה. אֲבָל רְשׁוֹת הָרָבִים וְהַכְּרַמְלִית אִין מִטַּלֵּטלִין בָּהֶן, אֲלֹא בְּאַרְבַּע אַמּוֹת: וְאִם הָעֵבִיר, אוֹ הוֹשִׁיט, אוֹ זֶרֶק חוּץ לְאַרְבַּע אַמּוֹת בְּרְשׁוֹת הָרָבִים, חֵיב. וּבְכַרְמְלִית, פֶּטוֹר שְׂאִסוֹר הַכְּרַמְלִית מִדְּבָרֵיהֶם מִפְּנֵי שֶׁהִיא דּוֹמָה לְרְשׁוֹת הָרָבִים, שְׁמָא תִּתְחַלֵּף בְּרְשׁוֹת הָרָבִים. לְפִיכָךְ אִם לֹא הִיָּה צָרִיךְ לַגּוֹף הַהוֹצָאָה, כְּגוֹן שֶׁהָעֵבִיר קוּץ בְּכַרְמְלִית כְּדִי שֶׁלֹא יִזְקוּ בּוֹ רַבִּים הָרִי זֶה מִתֵּר, וְאִפְלו הָעֵבִירוּ כַּמָּה אַמּוֹת; וְכֵן כָּל כִּיּוּצָא בְּזֶה.

יב. כֶּשֶׁם שֶׁמִּתֵּר לְטַלֵּטל בְּכָל מְקוֹם פֶּטוֹר כֶּךָ מִתֵּר לְהַכְנִיס מִמֶּנּוּ

לְרִשּׁוֹת הַיְחִיד, או לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְאֵין צָרִיךְ לוֹמַר לְכַרְמְלִית; וּמוֹצִיאֵין לוֹ מִרִּשּׁוֹת הַיְחִיד, וּמִרִּשּׁוֹת הָרַבִּים, וְאֵין צָרִיךְ לוֹמַר מִן הַכְּרִמְלִית.

יג. כִּשֶּׁם שֶׁאֲסוּר לְטַלְטֵל בְּכָל הַכְּרִמְלִית כִּךְ אֲסוּר לְהוֹצִיא מִמָּנָה לְרִשּׁוֹת הַיְחִיד, או לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, או לְהַכְנִיס לְכַרְמְלִית מִרִּשּׁוֹת הַיְחִיד, או מִרִּשּׁוֹת הָרַבִּים; וְאִם הוֹצִיא או הַכְנִיס, פָּטוּר.

יד. הַמוֹצִיא מִרִּשּׁוֹת הַיְחִיד לְרִשּׁוֹת הַיְחִיד, או מִרִּשּׁוֹת הָרַבִּים לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְכַרְמְלִית בְּאֶמְצַע פָּטוּר; וְכֵן הַמוֹשִׁיט או הַזּוֹרֵק מִזֶּה לָזֶה, וְכַרְמְלִית בְּאֶמְצַע פָּטוּר. הַמוֹצִיא חֶפֶץ מִרִּשּׁוֹת הָרַבִּים לְכַרְמְלִית וְהַנִּיחוֹ שָׁם, וְחָזַר וַעֲקָרוּ מִכְּרִמְלִית וְהַכְנִיסוּ לְרִשּׁוֹת הַיְחִיד, או שֶׁהוֹצִיאוּ מִרִּשּׁוֹת הַיְחִיד לְכַרְמְלִית וְהַנִּיחוֹ שָׁם, וְחָזַר וַעֲקָרוּ מִכְּרִמְלִית וְהוֹצִיאוּ לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים הֲרִי זֶה פָּטוּר.

טו. הַמוֹצִיא מִרִּשּׁוֹת הַיְחִיד לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְעָבַר עַל מָקוֹם פָּטוּר בִּינִיחָן בְּהַלִּיכָתוֹ חֵיב, שֶׁהִמְחִילָן אֵינוֹ כְּעוֹמֵד; וְאֵין צָרִיךְ לוֹמַר, בַּזּוֹרֵק שֶׁעָבַר הַחֶפֶץ בְּמָקוֹם פָּטוּר שֶׁאֵינוֹ חָשׁוּב כְּמִי שֶׁנָּח שָׁם. הִיךְ עוֹמֵד בְּמָקוֹם פָּטוּר, וְנָטַל חֶפֶץ מִרִּשּׁוֹת הַיְחִיד, או מֵאֲדָם הָעוֹמֵד שָׁם, וְהַנִּיחוֹ בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, או בְּיַד אָדָם הָעוֹמֵד שָׁם פָּטוּר; וְכֵן אִם הַכְנִיס מִרִּשּׁוֹת הָרַבִּים לְרִשּׁוֹת הַיְחִיד, וְעָמַד בְּמָקוֹם פָּטוּר פָּטוּר.

טז. עֹמֵד בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים גְּבוּהָ עֲשָׂרָה וָרֹחַב אַרְבָּעָה, וְאֵין בְּעִיקְרוֹ אַרְבָּעָה, וְאֵין בְּגִבָּה הַקָּצֵר שְׁלוֹשָׁה הֲרִי הוּא רִשּׁוֹת הַיְחִיד; וְאִם זֶרֶק מִרִּשּׁוֹת הָרַבִּים, וְנָח עַל גִּבּוֹ חֵיב. תַּל הַמִּתְלַקֵּט גְּבוּהָ עֲשָׂרָה טַפָּחִים מִתּוֹךְ אֲרוֹךְ אַרְבַּע אַמּוֹת, הֲרִי הוּא רִשּׁוֹת הַיְחִיד; וְאִם זֶרֶק מִרִּשּׁוֹת הָרַבִּים, וְנָח עַל גִּבּוֹ חֵיב.

יז. נָעַץ קִנְיָה בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד, אִפְּלוּ גְבוּהָ מֵאָה אַמָּה, וְזֶרֶק מִרִּשּׁוֹת הָרַבִּים, וְנָח עַל גִּבּוֹ חֵיב: שְׁרִשּׁוֹת הַיְחִיד, עוֹלָה עַד לָרְקִיעַ. אֵילָן שֶׁהוּא עוֹמֵד בְּרִשּׁוֹת הַיְחִיד, וְנוֹפוֹ נוֹטָה לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְזֶרֶק וְנָח עַל נוֹפוֹ פָּטוּר: שֶׁאֵין הַנוֹף, הוֹלֵךְ אַחֵר הָעֵיקָר.

יח. נָעַץ קִנְיָה בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וּבִרְאֵשׁוֹ טַרְסָקָל, וְזֶרֶק וְנָח עַל גִּבּוֹ פָּטוּר: שֶׁאֵין רִשּׁוֹת הָרַבִּים, אֲלֹא עַד עֲשָׂרָה. הַזּוֹרֵק אַרְבַּע אַמּוֹת בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְנָח הַחֶפֶץ בְּכוֹתֵל, כְּגוֹן שֶׁזֶרֶק חִלָּב או בָּצֵק, וְנִדְבֵק בְּכוֹתֵל אִם נִדְבֵק לְמַעְלָה מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים כְּזוֹרֵק בְּאֹוִיר, שֶׁלְּמַעְלָה מֵעֲשָׂרָה בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים מָקוֹם פָּטוּר הוּא; נִדְבֵק לְמַטָּה מֵעֲשָׂרָה טַפָּחִים כְּזוֹרֵק בְּאֶרֶץ, וְחֵיב. זֶרֶק לְמַעְלָה מֵעֲשָׂרָה, וְנָח בְּחוּר כָּל שֶׁהוּא פָּטוּר.

יט. זֶרֶק קִנְיָה או רֵמַח מִרִּשּׁוֹת הַיְחִיד, וְנִתְקַע בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים כְּשֶׁהוּא עוֹמֵד פָּטוּר, שֶׁהֲרִי מִקְצָתוֹ בְּמָקוֹם פָּטוּר. זֶרֶק כָּלִי מִרִּשּׁוֹת הַיְחִיד לְרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְהָיָה אוֹתוֹ כָּלִי גָדוֹל, וַיֵּשׁ בּוֹ אַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה בְּגִבָּה עֲשָׂרָה פָּטוּר: מִפְּנֵי שֶׁכָּלִי זֶה רִשּׁוֹת הַיְחִיד גְּמוּרָה, וְנִמְצָא כְּמוֹצִיא מִרִּשּׁוֹת הַיְחִיד לְרִשּׁוֹת הַיְחִיד.

כ. בּוֹר תִּשְׁעָה בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וַעֲקָר חֲלִיָּה מִקְרָקְעִיתוֹ וְהַשְּׁלִימוֹ לְעֲשָׂרָה אֶף עַל פִּי שְׁעָקִירַת הַחֶפֶץ וְעֲשִׂית הַמַּחְצָה בְּאֵין כְּאַחַת, פָּטוּר: מִפְּנֵי שֶׁלֹּא הָיְתָה הַמַּחְצָה עֲשָׂרָה, בְּתַחֲלָה. הִיךְ הַבּוֹר עֲשָׂרָה, וְהַשְּׁלִיף לוֹ חֲלִיָּה, וּמַעֲטוֹ מֵעֲשָׂרָה פָּטוּר, שֶׁהֲרִי הַנָּחַת הַחֶפֶץ וְסִלּוּק הַמַּחְצָה בְּאֵין כְּאַחַת.

כא. הַזּוֹרֵק דָּף, וְנָח עַל גִּבּוֹ יְתֵדוֹת בְּרִשּׁוֹת הָרַבִּים, וְנִנְעָשָׂה רִשּׁוֹת

הַיָּחִיד, אֶפְלוּ הָיָה כָּלִי עַל גְּבִי הַדָּף פָּטוּר, שֶׁהָרִי עֲשִׂית הַמַּחֲצָה
עִם נִיחַת הַכָּלִי בְּאֵין כְּאַחַת.

כב. בּוֹר שֶׁהוּא עֲמוּק עֲשָׂרָה וָרֹחַב שְׁמוֹנֶה בְּרִשּׁוֹת הָרָבִים, וְזָרֵק
מַחֲצֵלֶת מִרִּשּׁוֹת הָרָבִים, וְחִלְקָהּ הַבּוֹר בְּרֹחַבּוֹ לְשָׁנִים פָּטוּר:
שֶׁהָרִי עִם הַנָּחַת הַכָּלִי בְּטָלוּ הַמַּחֲצוֹת, וְנַעֲשֶׂה כָּל מָקוֹם מִהֵן
פָּחוֹת מֵאַרְבָּעָה עַל אַרְבָּעָה.

כג. בּוֹר בְּרִשּׁוֹת הָרָבִים עֲמוּק עֲשָׂרָה וָרֹחַב אַרְבָּעָה, מָלֵא מִיָּם,
וְזָרֵק לְתוֹכּוֹ חֶפֶץ, וְנָח עַל גְּבִי הַמַּיִם חֵיב, שֶׁאֵין הַמַּיִם מִבְּטָלִין
הַמַּחֲצוֹת; הָיָה מָלֵא פְּרוֹת, וְזָרֵק לְתוֹכּוֹ פָּטוּר, שֶׁהָרִי מַעֲטוּ
הַפְּרוֹת אֶת שְׁעוֹרוֹ.

כד. רֶקֶק מִיָּם שֶׁהוּא עוֹבֵר בְּרִשּׁוֹת הָרָבִים, וְרָבִים מִהֲלָכִין בּוֹ אִם
אֵין בְּעַמְּקוֹ עֲשָׂרָה טַפָּחִים, הָרִי הוּא כְּרִשּׁוֹת הָרָבִים, בֵּין שֶׁהָיָה
רֹחַב אֶפְלוּ אַרְבַּע אַמּוֹת, בֵּין שֶׁלֹּא הָיָה בְּרֹחַבּוֹ אַרְבָּעָה טַפָּחִים:
שֶׁהָרִי רַב הָעֵם מְדַלְּגִין עָלָיו, וְאֵין מִהֲלָכִין בְּתוֹכּוֹ, הוֹאִיל וְאֵין
בְּעַמְּקוֹ עֲשָׂרָה, הָרִי הוּא רִשּׁוֹת הָרָבִים. וְאִם יֵשׁ בְּעַמְּקוֹ עֲשָׂרָה
אוֹ יֵתֵר, הָרִי הוּא כְּרִמְלִית כְּשֶׁאֵר הַיָּמִים וְהוּא שֵׁישׁ בְּרֹחַבּוֹ
אַרְבָּעָה טַפָּחִים אוֹ יֵתֵר עַל כֵּן, שֶׁאֵין כְּרִמְלִית פָּחוֹתָהּ מֵאַרְבָּעָה.